

Arrest

nr. 76 735 van 8 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U bent gehuwd met B. K. (...). Jullie hebben twee kinderen samen. Uw echtgenoot behoorde sinds 2005 tot de zogenaamde Kadyrovtsi. Hij nam deel aan arrestaties van personen die verdacht werden van betrokkenheid bij rebellenacties. De Kadyrovtsi maken zich echter vaak schuldig aan mishandeling van arrestanten. Ze arresteren ook onschuldige personen en persen hun familieleden dan geld af voor hun vrijlating. Uw echtgenoot sprak zijn collega's openlijk aan op hun onrechtmatige praktijken. Door deze houding kreeg hij problemen met hen. Op een keer namen enkele collega's zijn wapen af en om het terug te krijgen moest uw echtgenoot hen een grote som geld betalen. Hij werd ook meerdere keren zwaar geslagen door zijn collega's. Op 1 april 2011 was u samen met uw echtgenoot met de wagen op weg naar zijn ouderlijk huis in

Nadterechny. Onderweg namen jullie een lifter mee. Plots werd jullie wagen door een andere onbekende wagen van de weg gereden. U en uw echtgenoot raakten hierdoor gewond. De lifter, een oude man, was echter overleden. U en uw echtgenoot werden voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht. Uw echtgenoot vermoedde dat collega's van hem het ongeval veroorzaakt hadden. Enkele dagen later, terwijl uw echtgenoot nog in het ziekenhuis lag, ging u naar zijn overste, I. D. (...), een neef van de president. U vertelde hem over de problemen van uw echtgenoot met zijn collega's. I. D. (...) beloofde u om deze zaak op te lossen. Toen u na enkele dagen opnieuw met hem wilde gaan praten, wilde hij u echter niet meer ontvangen. Na het ongeval kreeg uw echtgenoot ook problemen met de familieleden van de oude man die overleden was bij het ongeval. Ze gaven uw echtgenoot de schuld van zijn dood en dienden klacht in bij de rechtbank. Uw echtgenoot werd nog tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis vrijgesproken. Na ongeveer een maand mocht hij het ziekenhuis verlaten. De familieleden van de oude man bleven jullie echter lastigvallen. U en uw echtgenoot probeerden enkele keren met hen te praten en tot een compensatieregeling te komen zoals het gebruikelijk is volgens de Tsjetsjeense tradities. De familieleden wilden echter niet naar jullie luisteren. Ze dreigden ermee om wraak te nemen op uw echtgenoot voor de dood van de oude man. Uw echtgenoot was na zijn ontslag uit het ziekenhuis opnieuw aan het werk gegaan, maar op 13 mei 2011 keerde hij niet terug naar huis. U wist niet wat er met hem gebeurd was. U probeerde hem te bellen, maar hij nam zijn gsm niet op. Uw echtgenoot had u ooit gezegd dat u, in het geval hem iets overkwam, onmiddellijk moest weggaan met de kinderen. Daarom durfde u niet langer thuis blijven en ging u naar een vriendin. U besloot om naar Nalchik te gaan. Enkele dagen later haalde u met het oog op uw vertrek naar Nalchik op uw werk nog enkele documenten op. Toen u daar buitenkwam, werd u opgewacht door Kadyrovtsi. Ze namen u mee naar hun bureau. Daar werd u ondervraagd over uw echtgenoot. U werd ook geslagen. De volgende dag werd u vrijgelaten. U vertrok onmiddellijk naar Nalchik waar u ongeveer gedurende twee en een halve maand verbleef op een appartement dat eigendom was van uw familie. In deze periode vernam u via de telefoon van uw moeder dat uw broer op straat in Grozny werd geslagen door onbekende personen die naar uw echtgenoot vroegen. Uw moeder zei u ook dat leden van ordediensten in juni 2011 drie à vier keer bij haar waren langsgekomen op zoek naar u en uw echtgenoot. U besloot het land te verlaten en regelde hiervoor de nodige reisdocumenten. In afwachting van het bekomen van deze documenten, verbleef u nog enige tijd in Kabardino-Balkarië. Op 19 augustus 2011 vertrok u vanuit Khasavyurt samen met uw twee kinderen met de bus naar Moskou. Daar namen jullie enkele dagen later het vliegtuig naar België. U vroeg op 30 augustus 2011 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, de geboorteaktes van uw twee kinderen, uw diploma, en uw werkboekje.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van de problemen van uw echtgenoot. Uw echtgenoot behoorde tot de zogenaamde Kadyrovtsi, maar kreeg problemen met hen toen hij openlijk zijn afkeuring liet blijken voor hun onrechtmatige praktijken. Daarnaast had uw echtgenoot ook problemen met de familieleden van een oude man die hem verantwoordelijk achtten voor de dood van die persoon en hiervoor wraak wilden nemen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen aangaande de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem. Aangaande de actuele stand van zaken met betrekking tot de vervolging van uw echtgenoot door de autoriteiten, kon u namelijk geen enkele informatie verschaffen. Zo wist u niet of uw echtgenoot al dan niet officieel gezocht werd. U kon evenmin zeggen of hij officieel in beschuldiging werd gesteld. U wist ook niet of

er convocaties op zijn naam zijn toegekomen. Verder was u er niet van op de hoogte of de ordediensten na uw vertrek uit uw land nog bij uw moeder of bij andere familieleden zijn langsgekomen op zoek naar u en uw echtgenoot. U verklaarde dat uw familieleden pogingen ondernemen om enige informatie te bekomen over de verdwijning van uw echtgenoot, maar u kon verder niet preciseren via welke personen of op welke manier ze dit dan doen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 5, 16-17). Dergelijke vage verklaringen zijn echter weinig aannemelijk te noemen, te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u na uw aankomst in België telefonisch contact onderhoudt met uw moeder in Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 5). U verklaarde weliswaar dat u bang bent dat de telefoonlijnen afgeluisterd worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 17). U hebt na uw aankomst in België echter onvoldoende pogingen ondernomen om via andere personen en/of andere kanalen alsnog enige informatie te bekomen over het verdere verloop van de vervolgingsproblemen van uw echtgenoot en zijn actuele situatie in uw land van herkomst (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 17). Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw problemen of uw situatie in uw land en doen afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder is het uiterst merkwaardig te noemen dat u de Belgische asielinstanties geen enkel recent document kon voorleggen waaruit de bestaande band met uw echtgenoot kan blijken, terwijl u zich voor uw asielaanvraag toch op zijn problemen beroept. U verklaarde dat u op het moment van uw vertrek niet de mogelijkheid had om nog enige documenten van uw echtgenoot mee te nemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 5). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt. U hebt tot op heden hiertoe geen enkele poging ondernomen. Uw gebrek aan enige recente documenten of foto's met betrekking tot uw echtgenoot ondermijnt bovendien jullie actuele relatie.

U legde ook onaannemelijk vage verklaringen af met betrekking tot de functie van uw echtgenoot bij de ordediensten. Zo kon u weliswaar zeggen waar zijn basis gelegen was en eveneens wie zijn overste was. Merkwaardig genoeg kon u niet preciseren bij welke ordedienst uw echtgenoot werkte. U stelde slechts dat hij tot de zogenaamde Kadyrovtsi behoorde. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat met Kadyrovtsi de medewerkers van president Kadyrov worden aangeduid en dat het bijgevolg ook als algemene benaming gebruikt wordt voor de verschillende Tsjetsjeense veiligheidstroepen en politiediensten die onder de controle van president Kadyrov ressorteren, kon u nog niet verduidelijken voor welke dienst uw echtgenoot dan precies werkte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 3-4). Aangezien u zich voor uw asielaanvraag toch beroept op de problemen van uw echtgenoot met zijn voormalige collega's bij deze dienst, raakt uw gebrek aan kennis aan de kern van uw asielrelaas en wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierdoor verder ondermijnd.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door volgende vaststellingen. Zo verklaarde u dat uw moeder, in de periode dat u zelf reeds gezocht werd door de ordediensten, voor u een reispaspoort heeft aangevraagd en heeft afgehaald bij de bevoegde diensten in Grozny. U stelde dat het wel degelijk een officieel document betrof en dat uw moeder bij de aanvraag uw geboorteakte en een kopie van uw intern paspoort voorgelegd heeft. U verklaarde dat u het reispaspoort niet zelf bij deze dienst durfde aan te vragen, omdat u bang was om gearresteerd te worden door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 6-7). Toen u er later op gewezen werd dat u door het aanvragen van een reispaspoort langs de officiële weg toch onder de aandacht van de autoriteiten bent gekomen waardoor u een groot risico genomen hebt, antwoordde u dat er voor het bekomen van documenten geld betaald kan worden. Daarop werd u gevraagd of u uw moeder effectief geld betaald had om voor u een reispaspoort te bekomen. U was er echter niet zeker van of het zo gebeurd was en u kon evenmin uitleggen op welke manier uw moeder dit dan geregeld zou hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 18), wat weinig overtuigend is. Verder verklaarde u dat u bij uw vertrek onder uw eigen naam met de bus door de Russische Federatie gereisd hebt en vervolgens met het vliegtuig vanuit Moskou vertrokken bent. U verklaarde dat er tijdens uw reis met de bus alsook op de luchthaven in Moskou identiteitscontroles gebeurden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 6-7, 18). Ondanks het feit dat u zich bewust was van de risico's, stelde u geen bijzondere voorzorgen genomen te hebben met het oog op uw veiligheid. U stelde enkel dat u geen andere keuze had dan op die manier te reizen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 18). Dergelijke gedragingen zijn echter moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten.

Met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot met de familieleden van de oude man die omkwam bij het ongeval, kunnen nog enkele bemerkingen gemaakt worden. Gezien deze personen officieel klacht hebben ingediend tegen uw echtgenoot, en gezien u en uw echtgenoot hen meerdere keren persoonlijk ontmoet hebben om tot een compensatieregeling te komen, is het weinig aannemelijk dat u niet eens de familienaam van deze personen kon opgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 11-12, 14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met deze personen ernstig ondermijnd. Bovendien legde u aangaande het ongeval en de rechtszaak tegen uw echtgenoot geen enkel document voor. Uit uw verklaringen is toch gebleken dat u en uw echtgenoot in verband met deze feiten meerdere documenten ontvangen hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 11, 14).

U haalde weliswaar aan geheugenproblemen te hebben waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 3, 14). Ter staving van deze problemen legde u echter geen enkel medisch en/of psychologisch attest voor. Bijgevolg kon u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, de geboorteaktes van uw twee kinderen, uw diploma, en uw werkboekje bevatten namelijk louter persoonsgegevens alsook gegevens aangaande uw opleiding en professioneel curriculum die hier niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij argumenteert dat het nogal evident is dat zij over het werk van haar man niets kan vertellen daar dit vertrouwelijk van aard is. *“Uiteraard heeft haar echtgenoot haar niet in detail geïnformeerd bij welke specifieke dienst hij werkt en over welke rebellenacties zij deden en wie er opgepakt was”*, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat het niet weten welke acties tegen welke rebellen werden ondernomen en wie er opgepakt was niet als motivering in de bestreden beslissing is opgenomen waardoor het argument van verzoekende partij desbetreffende feitelijke grondslag mist.

Ook betreffende het niet kennen van de dienst waarbij haar echtgenoot werkzaam was, kan het karakter van vertrouwelijkheid door de Raad niet worden aanvaard. Vooreerst betreft dit argument een *post factum* verklaring die daarenboven niet te rijmen valt met de verklaringen van verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal waar zij uitdrukkelijk stelt dat deze dienst geen bepaalde naam heeft en waar zij op generlei wijze gewag maakt van enig vertrouwelijk karakter dienaangaande (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Daarenboven blijft verzoekende partij ondanks de duiding door de interviewer dat de “Kadyrovtsi” en generaliserende benaming is voor alle ordediensten die ressorteren onder president Kadyrov toch betreffende de specifieke aanduiding van de dienst staande houden dat haar echtgenoot bij de Kadyrovtsi werkzaam was (administratief dossier, stuk 3, p. 3 en 4). Verwerende partij concludeert dan ook terecht dat verzoekende partij door het niet kunnen preciseren van deze ordedienst de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op ernstige wijze ondermijnt.

2.2.5. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering dat het gebrek aan recente documenten van haar echtgenoot hun actuele relatie ondermijnt, meer in het bijzonder dat uit haar paspoort en de geboorteakten van de kinderen hun echtelijke band blijkt, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers verhinderen de talrijk vastgestelde flagrante onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas aan dit relaas enig geloof te hechten.

2.2.6. Waar verzoekende partij oppert dat de bewijslast niet te streng mag geïnterpreteerd worden, herhaalt de Raad dat deze inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf berust. Het betoog van verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht dat zij een bewijs zou voorleggen dat haar man door zijn collega's werd ontvoerd of geliquideerd mist eveneens feitelijke grondslag daar nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij eist een dergelijk bewijs bij te brengen. Ook de afwezigheid van een dergelijk document wordt nergens in de bestreden beslissing negatief beoordeeld. Wel stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij hoegenaamd niet in kennis is van de gegevens of haar echtgenoot al dan niet officieel wordt gezocht en/of in beschuldiging werd gesteld, of er al dan niet convocaties op zijn naam zijn toegekomen, of de ordediensten nog na haar vertrek zijn langsgekomen en op welke wijze de familie poogt informatie in te winnen over haar verdwenen echtgenoot, dit ondanks het nog steeds aanwezige contact met haar land

van herkomst. Verzoekende partij laat deze vastgestelde onwetendheden ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.7. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat twijfel de commissaris-generaal niet ontslaat van de verplichting om de vrees voor vervolging grondig te onderzoeken, meer in het bijzonder had deze moeten nagaan of Issa Dadayev, de neef van de president, inderdaad de chef was van haar echtgenoot, wijst de Raad erop dat uit de vastgestelde flagrante onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas dit relaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden en er derhalve van enige twijfel geen sprake is.

2.2.8. De motiveringen betreffende het niet kennen van de familienaam van de oude man die bij het ongeval om het leven kwam, betreffende het zich aanschaffen van een internationaal paspoort en betreffende de wijze van reizen worden door verzoekende partij eveneens ongemoeid gelaten waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.9. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden, onaannemelijkheden, desinteresse en ontstentenis van enig begin van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich, steunend op een artikel van 2003 uit Prospekt, een tijdschrift voor Rusland, en een artikel uit de Juristenkrant van maart 2005, te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 15) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte

zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van dit dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 december 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT